

Számtan a holdas estékre

Werdiewend ismét a pályaudvar csarnokában. Zsebében ott volt az engedély; hánykolódott, mint egy rosszul alvó vadállat. *Álmomban is éppen ilyen hirtelen tűnt fel az a szekrény, mint most az állomás. Egy rossz fejbillentés, és ugyanazt az ingert érzem. Vagy mintha a múlt hetem ismétlődne meg. Már nem látom, mi merre épül, csak jön egy kép, majd egy másik. Így kezdek emlékezni* – gondolta Werdiewend, és araszolt a targoncák között. Nem tudta, mit keresett, csak annyit, hogy valamit az előbb elmulasztott. Oszlop, oszlop; ezek mind tereptárgyak. Betonon a kétely. Bárki lehet, végül is. *Hogy elfáradtam az elmúlt évben. Reggelente alig bírok szedelőzködni. Rám izzad az öltöny.* Csellengtek az üzletemberek; fél egy lehetett. Egy nyakkendős alak sültkrumplit evett, pultra könyökölve. Árak a fekete táblán, szárnyas számok, betűkanyarok. A bemondó mély hangon darálta az adatokat, járatok számait, városokat. *Üléseken a fenekek. Puskák. Aztán lóduznak* – villant be Werdiewendnek. – *Fülkék ajtó, mint filmkockák. Torlódnak a kupék, mozog a kéz. Amikor az óramutató elrugaszkozik. Ez a sínvillogás. Vágányok komor sora, az egyik szürke ajtó hirtelen becsapódik. Rajta a riasztó hó. Olyan, mint hirtelen felébredni, olyan, mint látni a halál előtt még egy formát. Riadó az ablakban. Kijebb megint az ég nyíló tere fogadta Werdiewendet, sínpárok indultak a kopár távolba. Az egész világ csak ez a néhány bódé, ez a csillogó fém, vékony drótok hullámmzása a magasban, elvétve egy-egy felhő, itt-ott vörös téglák merednek rám, akár konok hivatali döntések, ellentmondást nem tűrő pecsétnyomok. Épületszigor. Lehet talán kóborolni a tömzsibb oszlopok között, lesni a vágányszámokat, aztán elfordulni. Az idő csak úgy telik, ahogy zörög az újságpapír.* Werdiewend megtorpant, és figyelmes lett valakire, aki egy szemetes körül forgolódott. Mintha enyhén intett is volna. *Ez Portypont lehet. Talán az előbb nem vettem észre? Vagy akkor még tényleg virágárusnak álcázta magát? A kuka rácsa. Zizeg a zöld zacskó. Recsegő percek a hulladékban, kitüremkedik egy kupak. Ropog a műanyag.* Portypont, vagy akit Werdiewend annak hitt, vékony fémbottal egy flakont piszkált. Térrengés. Szálló csonkok, kis repülők. – *Nem gondolt még arra, hogy befejezi?* – mosolygott magában Portypont, és botját a kukába mélyesztette. Lágy döngicsélés. – *Megkaptam az engedélyt* – suttogetta Werdiewend, és úgy gyújtott rá, mint aki figyel valamit. Fölröppent a hír, akár szélben a pernye. Sürgött-forgott a tömeg; kecses táblázat. Elgördült egy vonat, kezek moccantak a lendülettel. *Nézzen még ide* – az elsuhanó színben szólt Werdiewend hangja; kezében billent a füst. Portypont habozott, és fémbotját ismét kihúzta. A földre esett egy üres kóláspalack; koppant. Szikratekintet. – *Míg én rakodom és fánkot eszem, nekünk kapcsolatban kell maradnunk. Tudja, hogy az engedély csak álca* – komolykodott Werdiewend. Régi játék volt ez köztük. Ennél sosem veszélyesebb. Igaz, még így is túl

nagy kockázattal járt. És mintha Portypont érezte volna az ernyedést; azt a pillanatnyi kelletlenséget, ahogy inog a türelem. Még finom az illat, de a cipő lép. Így álldogáltak egy múltó év teraszán, izlelgették a léghört, messze fenn kószáltak a mázsás égítetek. Fáradt asztalláb. – *Ez is egy másik emelet* – morogta Portypont, miközben nagydarab bőrdarab vonultak a betonon. Megindult ő is. – *Csak már a sokadik* – tette hozzá halkán. Werdiwendnek a hivatalnok keze jutott eszébe, amint megnyugodott egy paksamétán. Vagy amint az ujjak a fiók hűvösébe értek. Borítón az aranybetűk, ásitó rubrika egy formanyomtatványon. És ahogy fordult odakint a hirdetőköcka a szürke felüljáró előtt! Portypont orrlyukában enyhe dohányszag, sültkrumpliillat. A büfé öröme a csarnokban. Hosszú pult, hosszú álom. Ismét egy kép. Egy perc.

*

Rebrudys maga volt a tágas nyugalom. Tágas félelem. Gyanú és neszezés mindenütt. Szokott zsvivaj. Tányérok csőrömpöltek, mosogattak egy konyhában; a teremben már felálltak mind az asztaltól, és a kukába hajították a szalvétát. Kiürült a nagy leveses kondér. Kint még azért sütött a nap. Mert a remény is olyan, mint a pisztáciazöld csempék. Olyan, mint a hosszú folyosók és a vég nélküli fapadok a fal mentén. Olyan, mint a leheletnyi piszok az óriási, fehér felületen. Sziget a mélykék óceánban. Hová is tűnt az a cetli a hatalmas ajtórol? Két apró üvegablak. Valaki a hullámzó időben elhagyta a táskáját. Itt, errefelé sétált, köszönt is minden szembejövőnek, aztán megállhatott egy hűvös sarokban, csak pár pillanatra; így történt. *Ráérsz ma délután? Este?* – hangzott a szellős térben a kérdés; lágy világosságcsíkok úsztak a vonulók tekintetében, huzat suhant elő egy helyiségből. Plafonlebbenések. Kék sugarak villantak a táskák fémcsatjain; emelkedő órák, percek. Béke. Nappali fény a folyosó végéről. A távolság iramlott befelé az ablakokon át; robbant, lobogott az ég. Nyilak jelezték az irányokat, fejek fölött lebegtek a dátumok. Léptek vonala, a lendület erősödő színe, el egy zsúfolt faliújság mellett. Hány alkalmat jelzett a táblázat? A beosztás csipő hidege. Voltak ott még rubrikák, akár tekintélyes medencék. *Nézz az órára. Egyetlen, szikrázó kör.* Siklottak a vajsínű padlókövek, akár a biztos napirend. Rebrudys volt a mérték. Ő szabta meg az utak szélességét, a sövények hosszát, a bevásárlóközpontok alakját. Néha csak bólintott vagy egy könyvre mutatott. Háta mögött vászon fehérlet, melyre olykor diagramokat vetítettek. Titokzatos korlátok, elhallgatott szobák. Ki tudja, honnan jött Rebrudys; beszéltek, hogy egy távoli, felhők burkolta félszigetről, hol itt-ott romok rejtőztek a mocsarakban, hol egykor kékes tornyok álltak, de régóta ledőltek. Senki soha nem hallott Rebrudysról, aztán mégis. Az emberek ismerték a térképeket, az autópályák kanyarjait, a számozásokat és jelzéseket, látták a komor A és B betűket apró, sárga címereken, felidéztek hosszúkás tavak öbleit,

tudták, hol kezdődik a tenger, hol az óceán, álmodtak országhatárokkal, tanulták nyelvek fonákjait, útjaikat újra és újra elbeszélték; a vulkánok és a csillagok kilövelléseit le is rajzolták, és megsejtették, mi lehet a sötét erdőségek érintetlen mélyén, vagy messze, a víz alatt. Tudták, hol kell átszállni, mennyit kell várakozni, meddig kell nézniük a mutató lépéseit, az állomások sorát a kijelzőn, az időközönként elsuhanó táblákat, apró téglapületeket, sárga-fekete póznákat, bukdácsoló utasokat, a kinyíló, üres tereket, kis hidakat és patakokat, vízre hajló fákat, zilált lombokat, oszló fellegeket. Ismerték az árnyékos átjárókat, a kétes elágazásokat; mégis volt, ahová már nem néztek, ahonnan semmire sem számítottak. Így érkezett meg Rebrudys. Fecsegni kezdtek róla; szájról szájra járt, hogy még csak a külterületeken bujkál, oszlopcsarnokokban és árkádok alatt lebzsel, árusnak tetteti magát, de csak kérdezget, bizonygat, nincs nála portéka. Egyszerre óvatos és vakmerő; hátrál, majd közelít, bizalmas és fagyos. Ha rendőrt lát, beiszkol egy kapun, befordul egy mellékutcába. Aztán a buszokon is beszéltek Rebrudysról; akkor már nem rejtőzködött. Előle bujkáltak. Iratokon piroslott a pecsétje, kérelmeket hagyott jóvá, ítélezett. Forró lépcsőfokokon vártak kliensei. Olykor kijött egy titkár, és közölte a döntést. Képet is festettek a hivatal ajtajára: tenger fölött három csillag, s a víztömeg közepén két, diadalmas hullám. Rebrudys jelképe.

Petőcz András

Sötétedés előtt

„Nappal sötétségre bukkannak,
és délben is tapogatva járnak, mint éjszaka...”
(Jób könyve, 5:14)

Valahonnan szívárog valami sötét. Nem tudom, mi ez, de látom, beterít mindent a városban, ahol élek. Falrepedésekből, igen, azokból szívárog az a sűrű anyag, ami itt, körülöttünk, s fojtogat! *Levegőt*

alig, csak tátogok. Elkeseredett levegőkapkodás, ami most, és egyre növekvő feszültség. Mondják, hogy létezik valaki, akiből árad a sötétség, és ezért alakultak így a hétköznapiak. Nem tudom, igaz-e

a szóbeszéd, amit hallok. Nem is fontos. A kérdés csak az, ellenállhatok-e a sötét